

Μιλά ο Θεός;

Ορθοδοξία / Πνευματική Ζωή

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Υπάρχουν οι δύσκολες στιγμές της ζωής, που η κραυγή του ανθρώπου προς το «μόνο Δυνάμενο» είναι βαθιά καρδιακή, γεμάτη πόνο και ειλικρίνεια. Περιμένεις να κάμει κάτι, να ακούσει το παιδί Του, να συμπορευτεί με τρόπο δυναμικό και ουσιαστικό. Κι όμως σιωπά... Δεν φαίνεται ν' ακούει και οι λογισμοί περί ανυπαρξίας Του βρίσκουν βάση, για να μεγαλώσουν και να εδραιωθούν.

Είναι, όμως, και οι άλλες στιγμές, που εκπλήρωσε αμέσως το αίτημα, που έδωσε παραπάνω απ' ό,τι περίμενες, που βεβαιώθηκες για την αγάπη Του.

Πώς μπορείς ν' απαντήσεις στα πολλά και σοβαρά «γιατί» που προβάλλονται στη σιωπή Του; Ποιος μπορεί να γίνει δικηγόρος Του, να δικαιολογήσει, τέλος πάντων, τη συμπεριφορά Του; Ποιο «αντιστάθμισμα» των δύσκολων στιγμών με τις ευχάριστες μπορεί να γίνει, ώστε να αντέξεις τη δοκιμασία;

Σ' αυτά τα ερωτήματα ζωής καμία απάντηση δεν ικανοποιεί, αν δεν βγαίνει μέσα από τη ζωή. Όπως θα πει και ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς «κάθε λόγος αμφισβητείται από άλλο λόγο, ποιος λόγος όμως μπορεί ν' αμφισβητήσει τη ζωή;». Έτσι, η εμπειρία της προσωπικής αγάπης του Θεού θα δώσει την εμπιστοσύνη σ' Αυτόν, την υπομονή και την προσευχή, ώστε «να μην επιτρέψει πειρασμό που ξεπερνά τις δυνάμεις μας· αλλά, μαζί με τον πειρασμό, να δώσει και τη διέξοδο, για να μπορέσουμε να τον αντέξουμε» (Α΄ Κορ. 10,13).

Όλοι οι άνθρωποι, ως εικόνες Θεού, αισθάνθηκαν κάποια «αύρα λεπτή» να τους συνοδεύει σε ευχάριστες ή δύσκολες φάσεις. Μπορεί να μην μπορούσαν να ερμηνεύσουν αυτό το «ωραίο αίσθημα», ούτε να κατανοήσουν την παρουσία του Θεού, όπως ένας βαπτισμένος που, λίγο ή πολύ, ως υιοθετημένος από το Θεό, μπορεί να έχει μια πιο δυνατή εμπειρία της χάριτός Του και να βεβαιώνει ότι «με αγαπά ο Θεός».

Βέβαια, η όποια εμπειρία, όσο δυνατή και να υπήρξε, δεν είναι δεδομένο ότι καθορίζει την πορεία μας. Υπάρχει και η «λήθη», που, κατά τους Πατέρες, είναι θανάσιμο αμάρτημα, γιατί διακόπτει μέσα μας τη σχέση με το Θεό, αφού, ξεχνώντας ό,τι μας χάρισε, δεν είναι πια ζωντανή σε μας η παρουσία Του.

Υπάρχει, όμως, και η περίπτωση που η «λήθη» δεν κυριάρχησε την καρδιά μας και η ανάμνηση των εμπειριών της αγάπης Του είναι ζωντανή και καθορίζει την πίστη μας, κυρίως στις δύσκολες ώρες.

Κι ακόμα, είναι αναγκαίο να επισημάνουμε πως ο Θεός μιλά στον καθένα με τη γλώσσα που καταλαβαίνει, αρκεί να καταλάβει πόσο Τον αγαπά. Γι' αυτό συγκαταβαίνει στις επιθυμίες μας, στα χούγια μας, σ' όσα, ενδεχομένως, για τους άλλους να φαίνονται παράλογα. Μας μιλά προσωπικά, αγαπητικά, πέρα για πέρα συγκαταβατικά, ώστε να βεβαιωθεί ο καθένας πόσο τον αγαπά.

Ποιος μπορεί ν' αρνηθεί ότι του μιλά ο Θεός; Όχι κατά πώς θέλει πάντα, ούτε με τον τρόπο που περιμένει. Του μιλά ως πρόσωπο προς πρόσωπο, ελεύθεροι και οι δύο, γι' αυτό και... απρόβλεπτοι.

Μια πάλη η σχέση μαζί Του... ίδια με αυτήν των ερωτευμένων. Όπως θα γράψει ο Χρήστος Γιανναράς στο βιβλίο "Σχόλιο στο Άσμα Ασμάτων": «Υπάρχει ένας τρόπος να απορείς, ενώ εμπιστεύεσαι. Κι αυτό τον τρόπο τον ψηλαφούμε μόνο στον έρωτα. Ο έρωτας σημαίνει πίστη, εμπιστοσύνη, αυτοπαράδοση. Είσαι μέσα στη σκοτεινιά ατέλειωτων αναπάντητων ερωτημάτων. Όμως εγκαταλείπεις στον πόθο, κι αυτός σε βεβαιώνει αν ο Άλλος ποθεί τον πόθο σου. Και τότε έχουν απαντηθεί τα ερωτήματα δίχως απάντηση».

isagiastriados.com

<http://bit.ly/3aBB8bB>